

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **Žlutý kov, a.s. v likvidaci**, IČ 24265837
sídlem V Celnici 1031/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, č. j. 19743/16/5300-21443-701328,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebním výměrům na daň z přidané hodnoty za prosinec 2012, únor 2013 a březen 2013.
2. Specializovaný finanční úřad jako správce daně (dále jen „správce daně“ či „SFÚ“) vyměřil žalobkyni jako daňovému subjektu podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“) a podle zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) nadměrný odpočet ve výši 11 400 Kč (prosinec 2012), 525 Kč (únor 2013) a 525 Kč (březen 2013) a snížil tím nadměrný odpočet podle přiznání žalobkyně o 1 186 245 Kč (prosinec 2012), o 973 423 Kč (únor 2013) a o 973 247 Kč (březen 2013).

3. Podstatou sporu je neuznání nároku na odpočet daně dle § 72 ZDPH z přijatých zdanitelných plnění u žalobkyně od dodavatele Inovační technologické centrum – VÚK (dále jen „ITC“) a dodavatele Custexus plus s.r.o. (dále jen „Custexus“), které zahrnula do daňových přiznání za zdaňovací období prosinec 2012, únor 2013 a březen 2013.
4. Dále nebylo uznáno splnění podmínek stanovených pro uskutečnění plnění – dodání zboží do jiného členského státu ve prospěch odběratele AA GOLD Company s.r.o. (dále jen „AA Gold“) ve Slovenské republice ve smyslu § 64 ZDPH a dodání zboží v rámci přenesení daňové povinnosti odběrateli VÚK – Čisté kovy, s.r.o. (dále jen „VÚK“). Podle žalovaného neprokázala žalobkyně existenci zdanitelného plnění (stříbra). S tímto závěrem žalobkyně nesouhlasí a to z následujících důvodů.
5. *V prvním žalobním bodu* - ve vztahu k nákupu stříbra od dodavatele ITC - žalobkyně uvádí, že nesouhlasí s žalovaným, že byly zjištěny skutečnosti, které vyvrací uskutečnění plnění dle formálně bezvadných daňových dokladů. Za takovou skutečnost žalovaný shledal skladovou evidenci, která neobsahuje zápisy o pořízení zboží. Žalobkyně namítá, že jí zvolený způsob účtování o zásobách metodou A nevyžaduje účtování o zásobách v průběhu období, natož v průběhu transakcí nákupu a prodeje jdoucích bezprostředně po sobě. Podle žalovaného však nebylo použito způsobu (metody) A za předmětné zdaňovací období doloženo. Na základě uvedeného nelze dle žalobkyně dovozovat neuskutečnění plnění.
6. Ke správcem daně požadované analýze stříbra žalobkyně uvádí, že byla k dispozici u dodavatele. Neexistencí analýzy stříbra u žalobkyně nelze při personálním propojení firem, kdy zástupce žalobce byl současně jednatelem dodavatele, prokázat existenci či neexistenci zboží. Při ověřování transakce u dodavatele (ITC) insolvenční správce tvrdil, že žádné doklady či listiny, jimiž by mohla být doložena existence stříbra, v držení nemá a Ing. M. mu je nepředal. Žalovaný byl na nepravdivost této informace žalobkyní upozorněn, přesto však je neschopnost ověřit tyto údaje dávana k tíži žalobkyně.
7. Žalovaný rovněž uvedl, že na návrh žalobkyně vyslechl řidiče přepravní společnosti Custexus a na základě jejich výpovědi bylo prokázáno, že transakce probíhala jinak, než tvrdí žalobkyně. Žalobkyně namítá, že nenavrhovala výslech řidičů, kteří nemají veškeré informace o realizované zakázce přepravy, ale navrhla získat od přepravce podrobné knihy jízd ze systému GPS, z nichž by bylo zřejmé, kde docházelo k zahájení a ukončení jízd a zda k předání zboží došlo v zabezpečeném skladu AA Gold. Žalovanému muselo být zřejmé, že vyslechnutím osoby odpovědné pouze za dílčí část zakázky přepravy nemůže získat úplnou informaci o uskutečnění plnění. Řidiči ani nemohli mít informaci o existenci skrytého doprovodného vozidla, takže tuto informaci, jež žalovaný požadoval, nemohli potvrdit. Svědci žalovanému během výslechů uvedli, že otázky směřující k přebírání a k předávání zboží nebyly v kompetenci řidičů. Rovněž použitý kurz pro přepočítání EUR/Kč u dodavatele nelze považovat za důkaz neuskutečnění transakce.
8. *Ve druhém žalobním bodu* - ve vztahu k dodání stříbra odběrateli AA GOLD do jiného členského státu (dále též „JČS“) - žalobkyně uvádí, že dle svědeckých výpovědí řidičů při předávání zboží nebyla prováděna fyzická kontrola zboží, pouze kontrola čísel. Řidiči však nepřebírali zboží od žalobkyně, ale od zaměstnanců Custexus, jejichž výslech žalovaný odmítl provést. Žalobkyně dále uvádí, že i když společnost AA Gold neuvedla březnové pořízení zboží od žalobkyně ve svém daňovém přiznání, tato skutečnost neprokazuje, že by se plnění neuskutečnilo. K tomu žalobkyně dodává, že nemá možnost ovlivnit chování

svého odběratele. Žalobkyně dále uvádí, že upozornila na zkušební charakter prováděných plnění za účelem vytvoření metodiky uskutečňování obchodních případů s drahými kovy, přičemž z výše přírážky u jednoho obchodu nelze činit závěry pro celkové podnikání. Výše zmíněné okolnosti nedokazují neuskutečnění plnění.

9. *Ve třetím žalobním bodu* - ve vztahu k přijatým zdanitelným plněním od Custexus a ITC - žalobkyně namítá, že uplatnila v souvislosti s obchodováním se stříbrem nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění od dodavatele Custexus za přepravu zboží a od dodavatele ITC za zapůjčení vozidla a spotřebu pohonných hmot. V odvolání žalobkyně konstatovala, že předmětná plnění souvisí s její ekonomickou činností v příslušných obdobích. Přijatá plnění vytváří podle žalobkyně auditní stopu dokazující, že došlo k dopravě zboží od žalobce k odběrateli na Slovensko. Navazují na ostatní tvrzení žalobkyně o dodání zboží do jiného členského státu. Skutečnost, že přepravce svévolně přepravované zboží podpojistil, nemohla žalobkyně ovlivnit a nemůže být důkazem přepravy jiného zboží. Skutečnost, že svědeckými výpověďmi nebyl potvrzen doprovod při přepravě, neznamená, že žalobkyně skrytý kontrolní doprovod neprováděla.
10. Závěrem žalobkyně uvádí, že žalovaný ignoruje důkazy svědčící v její prospěch a žalovaným uváděné nedostatky neprokazují neuskutečnění plnění. Důkazy tvořící tzv. auditní stopu, jakožto tok všech souvisejících dokladů, které tvoří rovněž související služby, bez jejichž provedení by nebylo možno plnění realizovat, žalovaný též neakceptuje. Přitom žalovaný považuje neexistující formální záznamy za dostatečný důkaz o neuskutečnění plnění. Dle žalobkyně přijatá plnění prokazují uskutečnění dodání zboží. Žalobkyně navrhuje výslech bývalého jednatele žalobkyně, pana O. Č., který dříve odmítl vypovídat, avšak později sám navrhl opětovný výslech. Postup žalovaného byl nesprávný, když nevyslechl relevantní svědky a záměrně tak nezjistil skutečný stav. Žalovaný uplatnil selektivní přístup k hodnocení důkazů, kdy na jedné straně považuje formální nedostatky za důkaz o neuskutečnění transakce a na druhé straně logicky navazující auditní stopu bagatelizuje a souvislost plnění nelogicky odmítá.
11. Z výše uvedeného důvodu je dle žalobkyně napadené rozhodnutí nezákonné a navrhuje soudu, aby jej spolu s prvostupňovými rozhodnutími zrušil.
12. Žalovaný v písemném vyjádření uvedl, že nadále setrvává na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí. Žalobní námitky považuje za liché, neboť je to právě žalobkyně, která neunesla důkazní břemeno a neprokázala svá tvrzení uvedená v daňovém priznání.
13. K námitkám v prvním žalobním bodu - ohledně nákupu stříbra od ITC - žalovaný odkazuje na odst. [12] až [19] napadeného rozhodnutí. V rámci daňového řízení nebyla existence předmětného zboží a jeho přeprava prokázána. Existence zboží ani jeho skladování nebylo potvrzeno insolvenčním správcem a žalobkyně rovněž konstatovala, že doklady prokazující analýzu zboží nemá.
14. K námitce, že ze způsobu účtování o zásobách metodou A nelze usuzovat na neexistenci zboží a neuskutečnění plnění žalovaná uvedla, že žalobkyně, která tvrdí, že účtuje podle způsobu A, by měla provádět souběžné zápisy ve skladové evidenci, tj. na skladových kartách a na účtech zásob v hlavní knize. Z doložených skladových karet za období 21. 9. 2012 – 31. 12. 2013 vyplývá, že žalobkyně uskutečnila první přijetí stříbra na sklad dne 14. 5. 2013 a zlata dne 15. 5. 2013. Žalobkyně neprokázala existenci zboží, tedy přijetí zdanitelných plnění deklarovaných na daňových dokladech č. 800139, č. 800142 a č. 800144 dodavatelem (společností ITC).

15. Ohledně námitky, že neexistenci analýzy stříbra nelze při personálním propojení u žalobce považovat za relevantní pro prokázání existence či neexistence zboží, žalovaný odkázal na odst. [13] žalobou napadeného rozhodnutí a současně dodal, že žalobkyně byla opakovaně vyzývána k předložení předmětné analýzy, která měla prokázat existenci stříbra i jeho ryzost tj. skutečnosti rozhodné pro předmět a rozsah plnění. Žalobkyně však žádnou analýzu nepředložila a sama uváděla, že dosud nedohledala doklady, případně že nemůže nalézt dokumentaci o provedené analýze drahých kovů. Není možné realizovat obchody s drahými kovy, byť mezi spřízněnými osobami, aniž by byly provedeny analýzy, na jejichž základě by bylo prokázáno množství jednotlivých drahých kovů obsažených v různých formách, a bez nichž nelze stanovit ani jejich cenu. Pokud by se deklarovaná plnění fakticky uskutečnila, existovala by k předmětnému zboží certifikace či měření. Žalobkyně nepředložila ani žádné důkazní prostředky, které by prokazovaly uložení zboží v areálu obchodní společnosti ITC. V daňovém řízení šlo pouze o tvrzení, které bylo v rozporu s ostatními důkazy (se svědeckými výpověďmi řidičů).
16. K námitkám, které se týkají ověření transakce u dodavatele a svědeckých výpovědí o uskutečněných přepravách do jiného členského státu – žalovaný uvedl, že žalobkyně k prokázání existence zboží navrhla provedení ověření transakce u dodavatele ITC. Žalovaný u této společnosti provedl místní šetření a opakovaně ji i insolvenčního správce vyzval k poskytnutí údajů. Dodavatel však žádné relevantní důkazy prokazující existenci stříbra nepředložil. Důkazní prostředky předložené v rámci místního šetření byly pouze formálního charakteru, neboť skutečnou existenci zboží neprokazovaly. K námitce odmítnutí svědecké výpovědi jednatele žalobkyně žalovaný podotýká, že svědek pouze uvedl, že byl zaměstnancem obchodní společnosti VÚK a dále odmítl vypovídat, přestože jako statutární orgán žalobkyně a rovněž společnosti ITC měl mít všechny informace o uskutečněných obchodech.
17. Žalobkyně namítá, že způsob, jakým se žalovaný vypořádal s navrženými důkazy – získání podrobných knih jízd přepravce obchodní společnosti Custexus, považuje za manipulativní. Žalovaný uvádí, že správce daně vyzval obchodní společnost Custexus (přepravce) k předložení všech důkazních prostředků souvisejících s přepravou na daňových dokladech č. 3200012, č. 460013 a č. 520013 a na jejich základě přistoupil k provedení svědeckých výpovědí řidičů označených v knihách jízd a na příkazech k přepravě drahých kovů. Tyto daňové doklady deklarovaly přepravu z obchodní společnosti Custexus do Panenských Břežan 50 - nakládka kovů a dále z Panenských Břežan 50 do Bratislavy. Podle svědeckých výpovědí řidičů však tato plnění probíhala odlišně od daňových dokladů. Svědeckými výpověďmi řidičů byla prokázána pouze jízda vozidla mezi Prahou a Bratislavou, avšak nebyl prokázán předmět přepravy. Ze strany svědků nedošlo k identifikaci osob přebírajících zboží v Bratislavě a zboží nebylo kontrolováno jak při začátku přepravy, tak ani po předání.
18. K námitce žalobkyně ohledně kurzu ČNB pro přepočet cizí měny na české koruny a zaokrouhlení ceny zboží žalovaný odkazuje na odst. [20] a [21] žalobou napadeného rozhodnutí. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně nebyla prokázána existencí stříbra, neboť nebyly předloženy žádné relevantní důkazní prostředky toto tvrzení prokazující ani žádné důkazní prostředky prokazující dohodnutí konkrétních podmínek ohledně stanovení ceny stříbra (akceptace zaokrouhlení), považuje žalovaný údaj o ceně stříbra za 1g deklarovaný na daňovém dokladu pouze za údaj potřebný pro vystavení formálního daňového dokladu, který však sám o sobě neproazuje faktický stav předmětného plnění.
19. K námitkám ve *druhém žalobním bodu* - ohledně dodání stříbra společností AA GOLD do JČS, kdy žalobkyně namítá, že svědecké výpovědi řidičů nemohou být rozhodné, protože

otázky směřovaly mimo jejich pracovní kompetence, žalovaný konstatuje, že je zde podstatná svědecká výpověď odběratele, která však v daném případě neprokázala tvrzení žalobkyně o dodání zboží. Odběratel jako svědek neuvedl konkrétní skutečnosti k existenci zboží, neboť hovořil obecně „o granulátu či slítcích, *shodné zboží bylo pouze přebaleno do jiných přepravních beden a bezprostředně přepraveno na letiště do České republiky*“. Svědek rovněž neuvedl, kde a za jakých podmínek mělo k „*přebalení*“ zboží docházet. Žalovaný z mezinárodního dožádání u leteckého dopravce zjistil, že na základě objednávek od společnosti AA Gold byly do Turecka doručovány stříbrné tyče, nikoliv granulát. Výpovědi řidičů dále prokázaly neshodu s tvrzením žalobkyně ohledně místa zahájení přepravy a nakládky zboží ze dne 10. 9. 2013 a současně neshodu s údaji uvedenými na dokladech vystavených společností Custexus. Dle žalovaného tak bylo dostatečně prokázáno, že se jednalo pouze o formálně vytvořenou obchodní transakci, neboť existence předmětného zboží nebyla žalobkyní prokázána při přijetí, ani při dodání.

20. K námitce žalobkyně, že nemá možnost ovlivnit chování svého odběratele v případě, že obchodní společnost AA GOLD neuvedla v březnu 2013 do daňového přiznání pořízení zboží od žalobkyně, žalovaný uvádí, že je pouze na žalobkyni prokázat svá tvrzení. Žalobkyně je povinna prokázat všechny skutečnosti, které je povinna uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních, nebo k jejichž průkazu byla správcem daně v průběhu daňového řízení vyzvána. V průběhu daňové kontroly však bylo dostatečně prokázáno, že v daném případě se jednalo pouze o formálně vytvořenou obchodní transakci, neboť existence předmětného zboží nebyla žalobkyní prokázána ani v případě jeho přijetí, a ani v případě jeho dodání.
21. Žalovaný shrnuje, že nebylo prokázáno pořízení zboží žalobkyní od obchodní společnosti ITC a současně jeho dodání do JČS odběrateli obchodní společnosti AA GOLD (viz body [12] až [19] žalobou napadeného rozhodnutí). Žádným relevantním důkazním prostředkem ani svědeckými výpověďmi nebyla prokázána existence zboží (neprobíhala žádná kontrola, nebyly provedeny analýzy na jakost, zboží nebylo vedeno ve skladové evidenci apod.). Žalobkyně neunesla důkazní břemeno ve vztahu k prokázání existence stříbra, jeho přepravení a dodání odběrateli deklarovanému na předmětných daňových dokladech do JČS a tím nedošlo z jeho strany k prokázání splnění podmínek pro osvobození od daně při dodání zboží do JČS podle ust. § 64 ZDPH.
22. Ohledně námitek *ve třetím žalobním bodu*, ve vztahu k přijatým zdanitelným plněním od společnosti Custexus a ITC žalovaný uvádí, že skutečnost, že přepravce přepravované zboží podpojistil, nebyla jedinou skutečností, jež svědčila o odlišnosti zboží deklarovaného na daňových dokladech. K tvrzení, které se týká tajného doprovodu, žalovaný uvádí, že samotná existence či neexistence doprovodu nedokládá existenci stříbra deklarovaného na daňových dokladech. Ze svědeckých výpovědí vyplývá, že tvrzení žalobkyně ve vztahu k přepravě stříbra nebylo potvrzeno. Svědkové neoznačili shodně s žalobkyní místo nakládky a zahájení přepravy stříbra, nebylo označeno místo vykládky v Bratislavě, nebyla provedena kontrola zboží jak u nakládky, tak i při dodání v JČS. Svědeckými výpověďmi byla prokázána pouze skutečnost, že společnost Custexus uskutečnila přepravu, avšak nebylo prokázáno, že obsahem přepravovaných zásilek bylo zboží deklarované na předložených daňových dokladech, u nichž žalobkyně uplatnila nárok na odpočet. Žalovaný dospěl k závěru, že v posuzovaných případech byla žalobkyni poskytnuta služba, avšak žalobkyní nebylo prokázáno její použití podle ust. § 72 odst. 1 ZDPH, tedy že přijatá zdanitelná plnění byla použita k uskutečnění zdanitelných plnění příp. k uskutečnění plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně.
23. Závěrem žalovaný shrnuje, že důvodem neuznání nároku na odpočet daně podle ust. § 72 ZDPH bylo neunesení důkazního břemene žalobkyní ve vztahu k samotné existenci

deklarovaného plnění. S ohledem na výše uvedené žalovaný považuje námitky za nedůvodné a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

24. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný se ve stanovené lhůtě k projednání věci bez nařízení jednání nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).
25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
27. Podle ust. § 64 odst. 1 ZDPH *dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.*
28. Podle ust. § 64 odst. 5 ZDPH *dodání zboží do jiného členského státu lze prokázat písemným prohlášením pořizovatele nebo zmocněné třetí osoby, že zboží bylo přepraveno do jiného členského státu, nebo jinými důkazními prostředky.*
29. Podle ust. § 92 odst. 3 daňového řádu *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.*
30. Podle ust. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu *správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
31. *V prvním žalobním bodu žalobkyně namítá nesprávně zjištěný skutkový stav, potažmo nesprávné hodnocení důkazních prostředků, konkrétně nesouhlasí s žalovaným, že předložená skladová evidence, která neobsahuje zápisy o pořízení zboží, vyvrací poskytnutí plnění, které žalobkyně doložila bezvadnými daňovými doklady. Žalobkyně rovněž namítá, že neexistencí analýzy stříbra u žalobkyně nelze prokázat existenci nebo neexistenci zboží.*
32. Zdejší soud na úvod připomíná, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že jakkoli „prokazování nároků na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, je současně třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je deklarováno.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 8 Afs 5/2011 - 130). V daňovém řízení se přitom uplatňuje zásada, podle které má daňový subjekt povinnost jednak přiznat daň (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Daňový subjekt má zároveň v pochybnostech povinnost prokázat pravdivost údajů deklarovaných na daňovém dokladu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 93/2007 - 84). Daňový doklad je pouze důkazem, který potvrzuje hmotněprávní aspekty provedení zdanitelného plnění. Faktické uskutečnění zdanitelného plnění nicméně nemusí být vždy prokázáno formálně správným daňovým dokladem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 Afs 65/2013 - 79). Daňový doklad totiž nemusí vždy prokazovat, že se zdanitelné plnění, které je jeho předmětem, opravdu uskutečnilo. Daňový doklad,

který jen simuluje uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a opravňuje správce daně požadovat, aby daňový subjekt existenci zdanitelného plnění prokázal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006 - 107).

33. Je třeba dodat, že důkazní břemeno ohledně prokazování skutečností, které je daňový subjekt povinen uvádět v daňovém tvrzení leží zcela na daňovém subjektu. Důkazní břemeno ležící na žalovaném jako správci daně je v tomto případě omezeno pouze na prokázání skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Zajisté nelze po správci daně požadovat prokazování negativních skutečností, jako by byla například nepřítomnost stříbra či zlata ve skladu žalobkyně. Při takovém zpochybnění přechází důkazní břemeno zpět na daňový subjekt, který je následně povinen věrohodnost skutečností v daňovém tvrzení prokázat dalšími důkazy, odlišnými od bezvadných daňových dokladů.
34. V posuzované věci je mezi účastníky sporné, zda žalobkyně ve smyslu ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu prokázala, že oprávněně uplatnila nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění dle ustanovení § 72 a § 73 ZDPH a současně, zda prokázala u uskutečněných plnění oprávněně uplatněné osvobození od daně dle § 64 ZDPH a přenesení daňové povinnosti dle ustanovení § 92b ZDPH. Bylo tedy na vůli žalobkyně, jakým způsobem a jakými důkazními prostředky prokáže svá tvrzení, tedy že došlo k dodání předmětného zboží deklarovanými dodavateli a současně, že došlo k dodání zboží deklarovaným odběratelům tak, jak je uvedeno na předmětných dokladech vystavených daňovým subjektem.
35. Jedním z takových důkazních prostředků je skladová evidence, k jejímuž předložení byla žalobkyně správcem daně vyzvána. Na výzvu ze dne 24. 9. 2014, č.j. 201931/14/4000-17201-507199 žalobkyně sdělila mj., že „*Nedokonalá skladová evidence je důsledkem provozních nedostatků z počátečního období a outsourcingem účetní služby.*“ Soud ověřil z předložených skladových karet za období 21. 9. 2012 – 31. 12. 2013 přiložených k protokolu o místním šetření ze dne 10. 9. 2013, č. j. 420232/13/4000-17201-108824, že žalobkyně zaznamenala první přijetí stříbra na sklad dne 14. 5. 2013 a první přijetí zlata na sklad dne 15. 5. 2013. Podle daňových dokladů č. 800139, č. 800142 a č. 800144 bylo však dodavatelem (společností ITC) uskutečněno plnění – dodání stříbra – před datem prvního přijetí stříbra na sklad žalobkyně. Ačkoliv žalobkyně staví svou obranu na tvrzení, že zvolený způsob účtování o zásobách metodou A nevyžaduje účtování o zásobách v průběhu daného období, lze konstatovat, že skladovou evidenci vedla a z této evidence je zřejmé, že žalobkyně před datem 14. 5. 2013 žádné drahé kovy nepřijala. Soud proto dospěl k dílčímu závěru, že i kdyby se jednalo o nevedení řádné skladové evidence (jak se snažila podat žalobkyně ve vyjádření ze dne 31. 10. 2014 – v důsledku provozních nedostatků z počátečního období), žalobkyně tímto způsobem nemohla prokázat uskutečnění plnění – dodání stříbra – deklarované na předmětných dokladech. Jinými slovy, skladová evidence předložená žalobkyní nemohla být důkazním prostředkem svědčícím o přijetí zdanitelných plnění deklarovaných na daňových dokladech č. 800139, č. 800142 a č. 800144 dodavatelem (společností ITC), naopak v návaznosti na další důkazní prostředky vypovídá o správnosti posouzení tohoto důkazního prostředku správcem daně (viz dále).
36. Dalším důkazním prostředkem, o němž se žalobkyně v žalobě zmiňuje, je analýza stříbra. Lze konstatovat, že k výzvě správce daně ze dne 24. 9. 2014, č.j. 201931/14/4000-17201-507199 žalobkyně k požadavku doložení důkazních prostředků (např. daňový doklad, objednávka, doklad o úhradě, doklad o přepravě předmětného drahého kovu) prokazujících existenci a původ zboží, deklarovaný na daňovém dokladu č. 20121202, ze dne 12. 12. 2012, mj. sdělila, že „*K prokázání existence a kvality zboží navrhuje ověřit existenci a kvalitu zboží a poskytnutí plnění u dodavatele ITC*“

a přijetí plnění u odběratele VÚK – Čisté kovy, s.r.o.“ a k požadavku k doložení důkazních prostředků, které by prokázaly provedení analýzy předmětných drahých kovů v době jejich pořízení uvedla, že „K provedené analýze drahých kovů dosud daňový subjekt nedohledal doklady o analýze“.

37. Dle soudu je zřejmé, že předložení správcem požadované analýzy by přispělo k prokázání existence stříbra. Ze správního spisu však vyplývá, že žalobkyně tento důkazní prostředek nepředložila s tvrzením, že dosud tyto doklady nedohledala (viz vyjádření ze dne 31. 10. 2014 a rovněž vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 27. 8. 2015). Z jejího písemného vyjádření (viz výše v bodu 38. rozsudku) vyplývá, že správce daně může analýzu získat u jejího dodavatele. V žalobě přitom žalobkyně upozorňuje na její personální propojení jako odběratele s dodavatelem, tedy se společností ITC v době tvrzeného uskutečnění zdanitelného plnění deklarovaného na daňových dokladech č. 800139, č. 800142 a č. 800144.
38. Soud z obchodního rejstříku ověřil, že Ing. O. Č. v rozhodné době u žalobkyně vykonával funkci místopředsedy představenstva (se vznikem funkce dne 21. 9. 2012 a se zánikem funkce dne 30. 5. 2014) a současně u společnosti ITC zastával funkci předsedy představenstva (se vznikem funkce dne 12. 4. 2010 a se zánikem funkce dne 20. 6. 2013). Dle soudu však tato skutečnost nevylučuje možnost žalobkyně takovou analýzu předložit.
39. Ze správního spisu soud dále zjistil, že správce daně v návaznosti na návrh žalobkyně vyzval společnost ITC a následně i insolvenčního správce této společnosti k poskytnutí údajů a listin, které se vztahují k dodavatelsko-odběratelským vztahům mezi žalobkyní a společností ITC, žádný z nich však správci daně tyto důkazní prostředky nedoložil (č.j. 73658/14/4000-17201-108824, č.j. 20131/15/4200-12775-110125, č.j. 67332/15/4200-12775-110125). Insolvenční správce daně dlužníka ITC naopak správci daně v přípisě ze dne 31. 3. 2015 sdělil, že dlužník mu k tomuto dni nepředal žádnou z požadovaných listin s odůvodněním, že tyto podklady byly předány Ing. M., který dlužníka zastupuje v daňových řízeních. Soud k uvedenému dodává, že právě jmenovaný zástupce je zástupcem, který v přípisě ze dne 31. 10. 2014 mj. navrhl prokázání existence a kvality poskytnutého plnění prostřednictvím dodavatele, tj. společnosti ITC.
40. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru o účelovosti tvrzení žalobkyně o existenci analýzy stříbra, kterou sama nebyla schopna doložit a prostřednictvím svého zástupce pana Ing. M. odkázala na svého dodavatele, přičemž v době návrhu, muselo být tomuto zástupci zřejmé, že požadovanou analýzu nemá dodavatel k dispozici a nemá ji ani insolvenční správce této společnosti právě z důvodů na straně zástupce pana Ing. M.. Nelze přitom opomenout, že existence analýzy alespoň u jednoho z těchto subjektů je nezbytná nejen k prokázání existence stříbra, ale též k určení množství jednotlivých drahých kovů v různých formách a v neposlední řadě k prokázání jeho ryzosti, tedy skutečností nezbytných ke stanovení ceny těchto kovů. S ohledem na uvedené lze proto důvodně předpokládat, že pokud se měla tvrzená transakce mezi dodavatelem a žalobkyní uskutečnit, taková analýza měla alespoň v jedné části transakce existovat. Je možno dodat, že i za předpokladu, že by byla pouze v rukou dodavatele, nikoliv žalobkyně, neexistuje racionální důvod, aby ji žalobkyně při předání zboží neobdržela, případně si z ní nepořídila kopie. Nedoložení této analýzy žalobkyní znamená, že žalobkyně tímto důkazním prostředkem rovněž nedoložila faktické dodání stříbra od společnosti ITC, byť ji k jejímu předložení správce daně vyzýval.
41. Dle žalobkyně při ověřování obchodní transakce u dodavatele (ITC) insolvenční správce lživě tvrdil, že žádné doklady či listiny, jimiž by mohla být doložena existence stříbra, v držení nemá. K tomuto tvrzení soud připomíná, že žalobkyně sama v žalobě uvedla, že v době dodání stříbra byl jednatel dodavatele rovněž zástupcem žalobkyně. Přesto při

místním šetření u společnosti ITC byl na základě výzev k poskytnutí údajů insolvenčním správcem předložen pouze daňový doklad č. 800139 (dodání stříbra) a doklad č. 20120631 (zapůjčení vozidla), tedy doklady toliko formálního charakteru, neprokazující existenci předmětného plnění. Tvzení žalobkyně, že insolvenční správce lživě tvrdil, že žádné další doklady neobdržel, soud považuje za účelové, a při personálním propojení dodavatele a žalobkyně (viz bod 40 tohoto rozsudku), lze důvodně usuzovat na neexistenci požadovaných dokladů. Ani provedenou svědeckou výpovědí jednatele žalobkyně – pana Ing. Č. nebyla prokázána existence stříbra, neboť jmenovaný odmítl k této věci vypovídat, přestože jako jednatel dodavatele i odběratele měl mít předmětné dokumenty k dispozici.

42. Námitku, která se týká kurzu České národní banky pro přepočtení cizí měny na české koruny a zaokrouhlení ceny zboží, shledává soud irelevantní a to s ohledem na neprokázání zdanitelného plnění deklarovaného na předmětných daňových dokladech, potažmo existenci stříbra, včetně dohodnutých, konkrétních podmínek ohledně stanovení ceny stříbra. Dle soudu jde toliko o údaj uvedený o ceně stříbra za 1g na daňovém dokladu, aniž by jeho uvedením mohlo být prokázáno uskutečnění předmětného plnění. Pro úplnost soud odkazuje na bod 33. a 34. tohoto rozsudku, z nějž je patrné, že je to žalobkyně, která má prokazovat existenci plnění, nikoli, aby žalovaný prokazoval jeho neexistenci. V daném případě správce daně zjistil dostatečné množství různých indicií, nesrovnalostí, na základě nichž dovedl pochybnosti o existenci deklarovaného plnění.
43. K námitce, že žalobkyně nenavrhovala výslech řidičů, kteří nemají veškeré informace o realizované zakázce přepravy, navrhl však získat informace od přepravce z knih jízd ze systému GPS, soud toliko uvádí, že ani tuto námitku neshledal důvodnou a podrobně se jí zabýval v rámci odůvodnění k námitkám ve druhém žalobním bodu, na něž nyní odkazuje.
44. S ohledem na výše uvedené shledal soud námitky v prvním žalobním bodu nedůvodnými.
45. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně poukazuje na svědecké výpovědi řidičů, dle nichž při předávání zboží nebyla prováděna fyzická kontrola zboží, pouze kontrola čísel, přitom žalobkyně zdůrazňuje, že řidiči nepřebírali zboží od ní, ale od zaměstnanců přepravní společnosti Custexus, jejichž výslech žalovaný odmítl provést. Rovněž uvádí, že skutečnost, že společnost AA Gold neuvedla nákup zboží od žalobkyně v daňovém přiznání za měsíc březen, neprokazuje, že by se plnění neuskutečnilo. Žalobkyně nemá možnost ovlivnit chování svého odběratele. Dle žalobkyně z jednoho obchodu nelze činit závěry pro celkové podnikání. Výše zmíněné okolnosti tak nedokazují neuskutečnění plnění.
46. Jak vyplývá z výpovědí svědků ze dne 5. 2. 2015, č.j. 30456/15/4200-12775-110125, č.j. 30457/15/4200-12775-110125 a č.j. 30458/15/4200-12775-110125 přeprava dle řidičů probíhala bez zastávek, začínala v sídle společnosti Custexus a končila na blíže neurčeném místě v Bratislavě. Tato tvrzení jsou tak v rozporu s daňovými doklady, které deklarovaly přepravu z obchodní společnosti Custexus do Panenských Břežan 50 a následně poté do Bratislavy. Svědeckými výpověďmi tak bylo prokázáno pouze, že se uskutečnila doprava mezi Prahou a Bratislavou.
47. K námitce žalobkyně, že správce daně měl provést důkaz podrobnými knihami jízd, které si měl správce daně vyžádat, soud konstatuje, že ani takto provedeným důkazem by nebyl prokázán předmět přepravy. Z výpovědí svědků totiž rovněž vyplývá, že zboží na začátku přepravy nebylo kontrolováno, a nebylo kontrolováno ani po předání zboží. Žalobkyně správci daně nedoložila žádné důkazní prostředky, které by prokazovaly existenci

předmětného plnění, a rovněž neoznačila konkrétní osobu, která by mohla potvrdit, že obsah zásilek se skutečně shodoval se zbožím deklarovaným na daňových dokladech.

48. Lze přisvědčit žalobkyni, že výsledkem řidičů, kteří se podílejí pouze na části transakce, nelze získat úplnou informaci o uskutečněném plnění. Přesto soud při posouzení provedených důkazů dospěl k závěru, že správce daně i ohledně tvrzené dopravy zjistil skutkový stav v dostatečné míře a to z následujících důvodů. Výsledkem řidičů zjistil správce daně nesrovnalosti v uskutečněné dopravě, neboť se tyto výpovědi neshodovaly s daňovými doklady. Tvrzení žalobkyně o existenci skrytého doprovodu jednak není nijak důkazně podloženo a jednak nemá ani vypovídací schopnost prokázat existenci předmětu plnění. K námitce, že žalovaný nevyslechl zaměstnance společnosti Custexus, kteří přebírali zboží, soud poznamenává, že takový výsledek se jeví nadbytečným a to s ohledem na charakter informací nutných k prokázání předmětu plnění za současné absence stěžejních důkazů, např. analýzy stříbra, jak se již soud vyjádřil (v bodu č. 39. a 42. tohoto rozsudku). Výpověďmi zaměstnanců společnosti Custexus nelze totiž jednoznačně prokázat existenci stříbra, jeho množství a kvalitu. Bez informací, které měly být správci daně předloženy v podobě analýzy stříbra, by pouze na základě svědeckých výpovědí nebylo možné postavit najisto, zda předmětné stříbro o dané hmotnosti a kvalitě bylo skutečně v rozhodné době převáženým zbožím. Žalovaný ve svém rozhodnutí v bodu 25. napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl, že „Odběratel jako svědek neuvedl konkrétní skutečnosti k existenci zboží, neboť ve své výpovědi hovořil obecně „o granulátu či slitcích, *shodné zboží bylo pouze přebaleno do jiných přepravních beden a bezprostředně přepraveno na letiště do České republiky*“. Svědek rovněž neuvedl, kde a za jakých podmínek mělo k „*přebalení*“ zboží docházet. Z odpovědi na mezinárodní dožádání prověřující informace u leteckého přepravce BRINK'S GLOBAL SERVICES (Polsko) a postoupených listin vyplývá, že objednávky byly činěny za AA GOLD Company s.r.o. telefonicky, v zásilkách doručených do Turecka byly v plastových bednách uloženy *Ag* tyče. Přepravce nemá informace ohledně množství tyčí v jednotlivých bednách, obsah zásilek nebyl kontrolován pracovníky letiště ani celníky a přepravce neskládá doklady o příjmu zboží od zákazníka. Dle odvolacího orgánu tedy v rámci postupného předávání *Ag* nemohlo dojít k žádným úkonům, kterými by došlo ke změně formy *Ag*. Dle odvolacího orgánu je tedy rozdíl mezi nakoupeným granulátem a prodanou tyčí bez jakéhokoli zásahu. Svědecká výpověď neprokázala tvrzení daňového subjektu o dodání zboží do JČS deklarovaného na předmětných daňových dokladech“. Dle soudu žalovaný zde uvedl další indicii, která v návaznosti na již uvedená skutková zjištění svědčí o neprokázání uskutečnění předmětného plnění.
49. S ohledem na výše uvedené shledává soud návrh žalobkyně uvedený ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ze dne 27. 8. 2015 na provedení výsledku osob, které odpovídaly dle pracovní náplně za sjednávání přepravy a za nakládku a přebírání zboží od zákazníků, za nadbytečný, nezakládající nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
50. Žalobkyně dále uvádí, že upozornila na zkušební charakter prováděných plnění za účelem vytvoření metodiky uskutečňování obchodních případů s drahými kovy, přičemž z výše přírážky u jednoho obchodu nelze činit závěry pro celkové podnikání. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla vyzvána správcem daně, aby objasnila, z jakého důvodu stanovila výši marže, která nemohla reálně pokrýt veškeré přímé i nepřímé náklady. Z odpovědi žalobkyně vyplývá, že „*kontrolované období spadá do počátku existence její činnosti a nebylo reálně předpokládat ihned dosažení provozního zisku, jednotlivé obchody však byly realizovány se ziskem a při vyšším počtu transakcí lze předpokládat dosažení celkového provozního zisku.*“
51. V napadeném rozhodnutí odvolací orgán k tomuto sdělení konstatoval, že tvrzení daňového subjektu o stanovení obchodní přírážky z dlouhodobých kontraktů jako rozdílu mezi prodejní a pořizovací cenou zboží, není podloženo žádnými relevantními důkazními prostředky. Na základě

výzev k prokázání skutečností č.j. 201931/14/4000-17201-507199, č.j. 201949/14/4000-17201-507199, č.j. 201951/14/4000-17201-507199, nedošlo k doložení a objasnění skutečností tvrzených daňovým subjektem, tedy i jeho tvrzení o vykazování zisku u veškerých realizovaných obchodů. Dle výpisu z obchodního rejstříku žalobkyně vznikla dne 21. 9. 2012 a do doby, k němuž se vztahuje prováděné daňové řízení, nevykazovala žádné uskutečněné plnění a předložené smlouvy o jednorázových obchodech nespovídají o vyšším počtu transakcí ani o dosažení celkového provozního zisku. Lze dodat, že podle výpisu z obchodního rejstříku žalobkyně vstoupila do likvidace ke dni 15. 9. 2014, a jak uvedl odvolací orgán, dne 15. 5. 2015 byla zrušena žalobkyni registrace plátce k DPH.

52. Odvolací orgán dále konstatoval, že po celou dobu nebylo, s výjimkou měsíce května 2013, vykazováno uskutečňování plnění, ale pouze nárok na odpočet z přijatých uskutečněných plnění v milionových hodnotách. Na základě uvedeného učinil odvolací orgán závěr, že „*daňový subjekt neprokázal svůj záměr nejen vykonávat ekonomickou činnost v rámci obchodování s materiály s drahými kovy, ale vstupem do likvidace již v září 2014 jakákoliv další rozvíjení ekonomické činnosti v posuzované oblasti.*“ I s tímto dílčím závěrem se soud ztotožňuje, neboť rozsah prokázané ekonomické činnosti žalobkyně v návaznosti na již výše uvedené indicie (nebylo prokázáno pořízení zboží od společnosti ITC ani následné dodání a další prodej totožného zboží odběrateli AA GOLD, žádným důkazním prostředkem, ani svědeckými výpověďmi nebyla prokázána existence zboží, tedy neprobíhala žádná kontrola, nebyly provedeny analýzy na jakost, nebylo zboží vedeno ve skladové evidenci apod.) představuje pouze jednu z řady okolností, které vyvrací tvrzení žalobkyně o uskutečnění obchodní transakce se stříbrem tak, jak bylo uvedeno v předložených dokladech.
53. Jestliže správce daně určeným způsobem vyjádří pochybnost o tvrzení daňového subjektu, je tento povinen svá tvrzení prokázat a pokud tak neučiní a nevyvrátí pochybnosti správce daně, neunese důkazní břemeno a správce daně je oprávněn daň stanovit nebo uplatněný daňový odpočet neuznat. V daném případě správce daně žalobkyni vyzval k prokázání, že předmětná zdanitelná plnění přijala od dodavatele a totožný předmět plnění dodala svému odběrateli tak, jak je uvedeno v předložených dokladech, tj. k prokázání toho, co sama žalobkyně uváděla ve svém daňovém přiznání. Důvodnou proto nemůže být ani námitka, že žalobkyně nemůže nést odpovědnost za jednání jejího smluvního partnera, resp. že nemá možnost ovlivnit chování svého odběratele společnosti AA Gold, která neuvedla pořízení zboží od žalobkyně ve svém daňovém přiznání v měsíci březnu.
54. Rovněž námitky ve druhém žalobním bodu tak nejsou důvodné.
55. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně poukazuje na to, že přijatá zdanitelná plnění od společností Custexus (přeprava stříbra) a ITC (zapůjčení vozidla) souvisí s její ekonomickou činností v příslušných obdobích. Přijatá plnění vytváří podle žalobkyně auditní stopu dokazující, že došlo k dopravě zboží od žalobce k odběrateli na Slovensko.
56. Ani s tímto tvrzením se soud nemůže ztotožnit. Jak již bylo uvedeno, přeprava neproběhla v souladu s předloženými daňovými doklady. Konkrétně měla doprava probíhat od žalobce do Bratislavy, s adresou počátku přepravy a nakládky Hvoždanská 5, Praha 4 (sídlo společnosti Custexus) bez přestávky do Bratislavy a zpět. Z daňových dokladů (č. 320 0012 ze dne 12. 12. 2012) je však patrné, že přeprava měla probíhat s mezizastávkou v Panenských Břežanech 50, kde mělo dojít k nakládce zboží. Totéž vyplývá z jízdního protokolu č. 800139 z téhož dne a ve spojení s tímto protokolem i z daňového dokladu č. 20120631 z téhož dne, jehož předmětem bylo zapůjčení vozidla. Došlo tak k rozporu mezi výpověďmi svědků a tvrzením žalobkyně ohledně místa nakládky stříbra. Rovněž v žádné fázi daňového řízení nebylo označeno místo vykládky v Bratislavě. Soud zde podotýká, že cesta mezi Prahou a Bratislavou není ze strany správce daně rozporována, žalobkyně však nedoložila souvislost těchto jízd s její ekonomickou činností.

57. Nemůže se tak jednat o logickou auditní stopu, jak tvrdí žalobkyně, neboť bylo prokázáno, že přeprava probíhala fakticky jiným způsobem, než tak jak je deklarováno na daňových dokladech. Podpojištění přepravovaného zboží ze strany společnosti Custexus skutečně nelze přičítat jednání žalobkyně. Uvedená indicie je však pouze dílčím aspektem, který není způsobilý popřít řadu již výše uvedených indicií, které vyvrací tvrzení žalobkyně o uskutečnění obchodní transakce se stříbrem tak, jak bylo uvedeno v předložených dokladech. Proto ani tato skutečnost nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Lze shrnout, že žalobkyně svá tvrzení nijak nepodložila a pouze se opakovaně odvolává na účelové vyhodnocení důkazních prostředků žalovaným, přičemž zjištění správce daně dokládají existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost a správnost tvrzení žalobkyně (údajů daňového přiznání).
58. K návrhu na provedení výsledku dřívějšího místopředsedy představenstva žalobkyně O. Č. soud odkazuje na protokol o výsledku svědka, č. j. 57062/15/4200-12775-110125 ze dne 9. 3. 2015, v němž jmenovaný O. Č. odmítl vypovídat s odůvodněním, že Žlutý kov neexistuje a společnost RSJ Gold Investment nemá legitimního statutárního zástupce. Toto tvrzení považuje soud za účelové, neboť jak již uvedl správce daně na straně 16 protokolu o ústním jednání ze dne 29. 7. 2015, č. j. 172449/15/4200-12755-507199, Ing. O. Č. podal rezignaci z funkce místopředsedy představenstva ke dni 30. 5. 2014, tj. více jak 2 měsíce před změnou obchodního názvu společnosti RSJ Gold Investment, a.s. na Žlutý kov a.s. dne 3. 10. 2014. Tato společnost v době odmítnutí svědecké výpovědi byla již v likvidaci, jejíž člen představenstva byl ustanoven likvidátorem společnosti. Byla to naopak společnost RSJ Gold Investment a.s., která neexistovala. Odmítnutí vypovídat, včetně odmítnutí odpovídat na otázky zástupce žalobkyně, tak soud nepovažuje za důvodné, naopak v uvedeném lze shledat snahu znemožnit správci daně dostatečně prověřit skutkový stav. S na uvedené a především s ohledem na zjištění skutkového stavu v dostatečné míře (viz výše) nepřistoupil soud k návrhu na výslech tohoto svědka. V této souvislosti poukazuje zdejší soud na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, dle něhož navrhne-li účastník v řízení o žalobě provedení důkazů před správním soudem dle § 71 odst. 1 písm. e) s.ř.s., nelze takový návrh považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. K tomu lze dodat, že žalobkyně ve lhůtě stanovené soudem (do dvou týdnů) svůj nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání nevyjádřila (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalobkyni doručena dne 11. 7. 2016).
59. Závěrem nezbyvá soudu než zopakovat, že dokazování během daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, ale naopak na povinnosti daňového subjektu prokázat svá tvrzení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125, citovaný žalovaný na str. 37 napadeného rozhodnutí I). Žalobkyně byla tedy povinna jasně a srozumitelně popsat okolnosti vzniku příslušného zdanitelného plnění a navrhnout konkrétní důkazy, které její tvrzení prokážou. Břemeno důkazní totiž spočívalo na žalobkyni, nikoliv na správci daně. Žalobkyně neunesla důkazní břemeno, když nevyvrátila pochybnosti správce daně a spolehlivě neprokázala existenci stříbra deklarovaného na daňových dokladech. Ze skladových karet nevyplývá, že by v době přepravy měla uskladněny jakékoliv drahé kovy a žalobkyně nepředložila správci daně ani analýzu drahých kovů, dle níž by bylo možno zjistit typ, množství a kvalitu přepravovaného zboží. Rovněž ze svědeckých výpovědí vyplývá, že deklarovaná přeprava proběhla odlišně od doložených listin a nebyla prokázána spojitost této přepravy s daným zbožím. Uvedený závěr se shoduje i s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25.

10. 2006, č. j. 2 Afs 7/2006-107: „Nelze však přisvědčit stěžovateli, že pouhým doložením účetního dokladu, obsahujícího formální náležitosti, je nárok prokázán. Daň či nárok na odpočet daně nemají základ ve formálním dokladu, ale v existenci zdanitelného plnění (§ 1 zákona o DPH). Tomu také koresponduje povinnost plátce vést záznamy o přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních a evidovat zvlášť přijaté a vystavené doklady (§ 11 odst. 1). Zákon tedy nestojí na formálním vykazání zdanitelného plnění, ale na stavu faktickém. Jiný závěr by popíral smysl a účel zákona. Ostatně i výše zmíněný nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 402/99 vyslovil, že důkaz daňovým dokladem je pouze formálním č. j. 2 Afs 7/2006 – 113 důkazem dovršujícím hmotněprávní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu. Daňový doklad, který jen simuluje uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotněprávního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění. Proto nemůže být jen samotné doložení po formální stránce bezvadného daňového dokladu dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet daně, vždy musí být v první řadě fakticky podložen existujícím zdanitelným plněním. Stejně tak není dostatečným doložením existence zdanitelného plnění uzavřená smlouva, a to ani za předpokladu, že by o ní nebyla žádná pochybnost.“

60. Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
61. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. října 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová v.r.
předsedkyně senátu